

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1566 usque ad annum 1572

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1772

VD18 90118634

§. 5. Inquisitorum consilium circa Belgii rebelles.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-67213](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-67213)

§. V.

Sæcul. XVI.
A. C. 1568.

Inquisitorum consilium circa Belgii rebelles.

Hæc Hispaniæ Regis severitas in Filium suum, necnon illius reverentia erga Inquisitorum Tribunal tam vehementem

Q 5

excitatus hoc ipso tempore fuisset a Carolo, sollicitato ob eam causam Selimo turcarum Imperatore per Michesum Judæum ex Hispania profugum, ut olim narrare me memini: moverem adhuc suspicionem adjunctæ a Carolo conjuratorum factionis in Belgio, eamque occasionem interpretarer fuisse arreptam ab hæreticis, in Hispaniam destinandi multa libellorum millia ex Calvinianis Catechismis Hispanice conscriptis: de quibus admonitum a Gubernatrice Margarita Philippum Regem supra memoravi, & Lugduni, Tolosæque repertas esse aliquot illorum arcas, scripsit ad eundem Regem Pius quintus. Nec omitterem Isabellæ Philippi Conjugis mortem, præcis inde mensibus post Caroli obitum secutam: quasi nimia familiaritas inter eos (nam Carolo designata uxor antea fuerat Isabella) utrique fatum accersierit.

Postea idem Strada hæc falsitates his verbis diluit: sed hæc uti arcana, atque inaccessibleia facile iis ego scriptoribus reliquerim, qui

Sæcul. XVI. hementer seditiosos Belgas concitabat, ut plures rebellionem conflarent, nec non Margarita Parmensis, pluresque alii Nobiles ex Belgio secederent, perurumque abesset, ut non Albæ Ducis trucidaretur.

A C. 1568

qui per ejusmodi oraculorum interpretationes acuti, divinique famam aucupantur: mihi sepe per id, quod incomperta sunt, etiam veris dissimilia videntur, namque, ut omittam illud de Caroli amoribus, ad quos distrahendos, si qui fuissent, non utique distulisset Rex filii nuptias cum Germana; si moliri aliquid adversus Patrem Carolo insedisset in mente, profecto aut ipse quotidie per se, suaque manu conficere potuisset, juvenis videlicet, firmatusque animo contra imparatum, ac senem: aut si tumultu excitato, adscitataque aliorum opera decrevisset uti, multorum haud dubie manibus eguisset: cadente igitur Carolo, non stetissent opinor reliqui: cum tamen Principis mortem nullius exitium consecutum sit, quin Rex ipse ad minuendam ex filii tum custodia, tum morte invidiam, qua tunc laboravit apud multos, præsertim apud Mariam Augustam Caroli Amitam, quæ filiam libentissime desponderat tot Regnorum hæredi, nonne tam severe animadversionis causam in scelerata filii consilia retulisset? Et tamen ad eandem Imperatricem scribens, negat filium

Insuper ob aliam Inquisitorum sententiam hi populi insanis furiis tumultuabantur: quippe Inquisitores a Philippo Hispaniæ Rege, qua ratione Belgas coer-

Sæcul XVI.
A C. 1568.

filium ullius sceleris compertem, sed ob ipsius, certe ob Regni bonum custodiri debuisset. Et paucis post filii custodiam diebus misso ad Archiepiscopum Rossanum Pontificis Nuntium Concilii Castellani Præsidente, suo Rex nomine illum edocuit, novitatis ejus causam non esse aliam (ut Nuntius ipse ad Cardinalem Alexandrinum scribit Præsidis verba referens) quam quod Religionis, populorumque conservationem sanguini suo præhabere voluerit: coactumque propterea se, filium sibi unicum ea ratione prope modum sacrificare, ne, quibus affluebat a Deo, beneficiis nimis quam ingratis responderet: immo addi Rex postea jussit in literis ad Principes, ac Regna, rumorem aliunde incrementem, Carolum filium agitasse aliquid in Regis caput, ex vano, ac falso esse.

Minus toleranda est Continuatoris impudentia, qua totam hujus necis causam in Inquisitores rejicit, cum tamen ambo Scriptores Thuanus, & Strada causam in Filii ferociam, & infidias Patri structas rejiciant, de Inquisitoribus autem Strada omnino nihil referat, Thuanus vero unice hæc habeat: *Pater re prius cum sanctæ Inquisitionis officio communi-*

Sæcul. XVI. coerceret, rogati hunc in modum re
 A C 1568 spondebant: *omnes, & singuli Belgii*
 populi

municata &c. Quiscunque ergo Lector dum hanc
 historiam ex utroque hoc Scriptore per Con-
 tinuatorem unice citato pervolvere non gra-
 vabitur, deprehendet, I. quod longe alia
 subfuerint rationes, ob quas Pater Filium suum
 extremo supplicio castigare compulsus fuerit.
 II. quod Continuator sua narratione nequiter
 sacrae Inquisitionis tribunal lectori suo exo-
 sum reddere studuerit, quamvis istud in hoc
 Viro eo magis mirum videatur, cum semper
 mala a Calvinistis in Galliis perpetrata, vili-
 pensam, ac ferme per eos abolitam Regis sui
 auctoritatem, totumque regnum misere de-
 vastatum deploret, quæ omnia mala non eve-
 nissent, si in primis hæresis hujus exordiis
 pauci illi seditiosi Calvinistæ per necessariam
 Inquisitionis severitatem e medio fuissent sub-
 lati, cum econtra inutilium colloquiorum, &
 disputationum beneficio, necnon intempesti-
 va indulgentia, ac lenitate, quam hæretici
 ac hæreticorum fautores unice ad liberius,
 magisque impune propagandam sectam suam
 veluti medium a Christo, & Apostolis usur-
 patum falso deprædicant, hæreses universam
 Franciæ Regnum inundarint cum ingenti Re-
 ligionis, statusque damno nequidem ad ho-
 diernum usque diem reparato, & forte nun-
 quam reparando.

populi, & omnes harum Regionum Ordines, exceptis tantum iis, qui in probationibus distincte notantur, Apostatae, Sæcul. XVI.
A. C. 1568.
 Sectarii, ac perduelles sunt: nec ii solum, qui aperte a Deo, & S. Ecclesia, & Regis obedientia defecerunt, sed etiam ii, qui se Catholicos simulantes officio suo in reprimendis sectariorum, ac seditiosorum conatibus, quod initio facillimum fuisset, præpostera prudentia defuerunt: præterea nobiles etiam illi, qui subditorum nomine libellos supplices, & exposultationes adversus S. Inquisitionem porrexerunt, & publicarunt, eaque re subdole Apostatas, Sectarios, ac perduelles ad seditionem instigarunt, cuncti divinæ, & humanæ Majestatis læsæ crimen incurrerunt.

§. VI.

Mandata juxta hoc consilium Albano Duci data.

Juxta horum sententiam Philippus die vigesima septima Februarii mandata ad Albanum mittit, quibus injungebatur juxta Inquisitorum decretum, ut quæstiones de Religionis desertoribus, Sectariis, ac perduellibus rigore, & ordine præscripto haberentur. Itaque Sanguinario illo, sicuti vulgo vocabatur, consilio propositi sunt articuli, juxta quos delegati judices, ne in posterum in sententiis dicendis fluctuarent, aut

Thuan. l. c.